

מכנין
מבני העיר העתיקה, מיידה
אבן בשוטרים, שפירו את
ההפגנה, לאחר סיום תהלוכת האבל. הסמל
המצוייר בשפה הערבית אומר: "שתו טמא!"

שדה הקרב
ברחבה שמחוץ לעיר העתיקה. השוטרים
פירו את ההפגנה. המפגינים והמפגינות
נסו בחזרה אל תוך החומות, כשהם משאירים מאחריהם נעלים,
אבנים — ופרחים. המשטרה, חמושה באלות, מתכוננת להפגנה הבאה.

תהלוכת האבל
שהתארגנה ב־5 ביוני, ברחבה
שמאחרי עיר העתיקה, בירושלים
המזרחית. בראשה עמדו נשים ואחריהן תלמידים עם מורתס. בין ה-
תבובות על הזרעים: "יחד עד הניצחון", "קורבנכם לא היה לשווא!"

דוברצה"ל בקשר ליריות: "נא לפנות
לדובר משרד הבטחון".
דובר משרד הבטחון: "משטרת ירושלים
פנתה לשלטונות הבטחון לתגבר את כוחות
תיה לקראת יום שישי. כוחות צה"ל הצטר-
התארגנה הפגנה, שרצתה לפרוץ החוצה
מרחבת הריהובית. לפי הערכת אנשי-בטחון
שהיו על החומה, ינסו הפרוצים לפנות ל-
רחבת הכותל המערבי. הם היו היסטרים ו-
לא נענו לבקשה להתפור. אז נורו שתי
יריות בלבד באוויר."
מי נתן הוראה לירות? "היה זה שיקולו
(המשך בעמוד 19)

אנשים חשבו שירורים בהם, אחרי שביומיים
שקרמו השתמשו נגדם באלות ובסוסים.
אני חושב שאחרי שלושה ימים בהם הוכו
אנשים, והאבל הפך לכריחה משוטרים,
יבואו התנגשויות נוספות וחוסר-שקט."
ענה דובר משטרת ירושלים, רב-פקד בוש-
מי, לשאלה מי לדעת המשטרה אירגן את
ההפגנות: "לא ידוע."
האם ינקטו אמצעים נגד אלו שהיו בראש
ההפגנות? "לא ידוע."
מדוע נורו היריות ביום שישי? "אלה
היו אנשי-צבא. איני יודע את הסיבה ואת
ההצדקה ליריות. בקשר ליריות, תפנה ל-
דובר צה"ל."

יום-המחרת היה היום המסוכן של המסר-
רת המוסלמית: יום שישי, בו מתאספים
הנאמנים לצאת אלג'ומעה, היא תפילת
יום ו'. עוד בשעות הלילה של יום ה', חשו
מפקדי משטרת ירושלים בסכנה הצפויה.
הם התקשרו עם שלטונות הבטחון. לאחר
התייעצויות הוחלט להעביר כוח צבאי ל-
בירה, כתגבורת לכוחות המשטרה. כל ה-
כוחות תפסו עמדות בחשיכה, וגם כוח
מישטרת מוגבר התארגן לקראת יום ה'
שישי. בשעות הבוקר נדהמו תושבי העיר
העתיקה לראות
מקומות המרכזיים של העיר. כל נסיון של
מספר אנשים לעמוד יחדיו — פוור. על
חומות העיר ועל גגות הבתים ניצבו אנשי-
בטחון.

● אנו תובעים כי ממשלת ישראל תצ-
היר רשמית:
(1) העם הפלסטיני, שבגללו פרץ הסיכסוך
הישראלי-ערבי, הוא צד רישמי בסיכ-
סוך, ועל כן חייב להיות בכל משא-
ומת להסדר-שלום.
(2) לא ייעשה כל הסדר לגבי עתיד הגדה
המערבית ורצועת-עזה אלא על דעתו
של העם הפלסטיני, כפי שתקבע ב-
מישאלים חופשיים.

ירושלים
של פרעות

ה־5 ביוני היה יומה של ירושלים המזרח-
חית. אפילו רוצחו של רוברט קנדי, ביום
זה, הוא יליד ירושלים המזרחית.
הידיעות הראשונות כי עומד להתרחש
משהו הגיעו למשטרת ירושלים בשעות ה-
מוקדמות של הבוקר. "מתרכזים בהרם אל-
שריף", אמרו מודיעים.
סמוך לצהריים כבר היה ברור מי ה-
מתרכזים: בראש שורה של נשים ונערות
נושאות זרים, מוקדשים להרוגיה-מלחמה
על העיר העתיקה. אחריהן: נערים וצעירים,
שביניהם בלט כמה מבוגרים.
ביציאה מעיר העתיקה הכתינה להם המשט-
רה, חמושה בקסדות ואלות. רק נשים
נושאות זרים יוכלו לעבור, ורק לאורך
המזרחית, הודיע הקצין האחראי.
פירוש הדבר: פיזור תהלוכת והפיכת
הפגנת האבל והמחאה לצעדה פרטית של
מתאבלים נושאי-זרים אל בתי-הקברות של
מרגלות שערי-הרחמים, מול הריהובית.
הנשים הראשונות התחילו צועדות, לפי
הכונת המשטרה. אך ההמון שהצטופף
מאחריהן, בתוך החומות, לא היה מוכן
להתפור. לחצו גבר קולימה, מראשי-חומות
עפו האבנים הראשונות. האלות הארוכות
נשלפו. ה־5 ביוני הפך גם השנה ליום
קרבות בין ישראלים לערבים.
פרשים עם אלות שלופות. היתה
זו הקדמה לשלושה ימים של התנגשויות.
כל פעם היתה נקודת-המוצא — חצר מיסגד
אל-אקצה. ב־6 ביוני ניסתה תהלוכת חודשה
של נשים ערביות לצעוד אל בתי-הקברות.
גם הפעם הסתיימה הצעדה בהתנגשות בין
המשטרה לבין הצועדים. פרשים הסתערו
באלות שלופות על המפגינים.

השוד בדיזנגוף

כך ביצע השוד ברחוב דיזנגוף: מכונית השודדים מרגם, "פורד פאל-
קון" עלתה על המדרכה הימנית של הרחוב, כשמסתכלים צפונה (מימין,
בתרשים). היא נעצרה על המדרכה ליד חנות התכשיטים "א.ד.י." (שי-
בעליה הוא היהלומן יהודה זיס). אחד השודדים, שגרבינישים לראשו,
השליך שני כדורי-מתכת דרך חלון-הראווה. הכניס יד, גרף עדיים, חזר
למכונית — וזו דהרה לאורך המדרכה, תוך סיכון חיי העוברים-ישיבים,
עד לנתיבי-השירות של תחנת-הדלק שבפינת הרחובות דיזנגוף-גורדון
(משמאל, בתרשים). משם המשיכה בנסיעה מטורפת בכיוון רמת-גן.
מוכריסטייקים, שעבר במיקרה ברחוב דיזנגוף, רדף אחרי השודדים —
אך כשאחד מהם שלף אקדה דרך חלון-המכונית, הפסיק את המירדף
והשודדים נעלמו עם השלל. המכונית נמצאה, לאחר מכן, ליד בני-ברק.

לקראת הצהריים התרכזו במיסגד כ-
3000 איש. אולם בצאתם מהמיסגד ראו
את הכוח המתוגבר, העדיפו ברובם להתפור
בשקט. רק קבוצה של למעלה ממאה איש,
לרוב צעירים, נראתה כשהיא פורצת —
כאילו לפי אות מוסכם — דרך שער-
המוגרבים אל עבר הכותל המערבי, אשר
ברחבתו נמצאו מאות יהודים. ואז נשמעו
מכיוון החומה שתי יריות. המתפרצים
נעצרו — והתחילו מתפורים לכל עבר.
מיד פשטה שמועה בעיר, כי ירו במפגי-
נים בכמה מקומות התארגנו קבוצות של
צעירים, ששאגו "נאצר! נאצר!" חלק מהם
ניסה לנוע לעבר עיר-שכם, אך כוחות-
הבטחון הרתיעו אותם גם שם.

שדוש השאלות. כתב העולם הזה,
שהסתובב בסוף השבוע המרדני בירושלים,
שוחח עם אנשי-העיר, אנשי-צבא ואנשי-
משטרה, והציג להם שלוש שאלות: מי
עומד מאחורי שבוע תוסס זה? מי השתתף
בו? מה היו מניעי התסיסה?

סיפר אחד מנכבדי העיר: "ביום רביעי
ויום חמישי היו ההפגנות בעיקר מסיבות
של אבל. התערבות-המשטרה בכוח נגד ה-
אבלים, מבלי להבחין בין גבר לאשה, עוררה
התמרמרות גדולה בין נכבדי-העיר ובין ה-
צעירים שתבעו פעולה.
"נכון שלהפגנות אלו יש סיבות אחרות
מלבד האבל. אבל, טוב היה לו התאפקה
המשטרה.
"ביום שישי היתה כוונה למחות על ה-
יומיים הקודמים — עליידי הפרעת ה-
מתפללים היהודים בכותל המערבי. אבל
הדבר לא נעשה, כפני שירו מהחומה וה-